

M
O
Z
A
I
C

MOISIL

NR. 16, DECEMBRIE, 2021

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 – 7486

ANDREI MARGHESCU

CUPRINS

4	SPERANȚA, MĂRTURISIREA UNUI PROFESOR
5	SPERANȚA, UN FEL DE MANIFEST AL UNUI PĂRINTE
6	SPIRITUL SĂRBĂTORII
8	GEORGE FREDERIC WATTS
10	SPERANȚA (DE CRĂCIUN)
11	CEL MAI DE PREȚ VIS
12	(LIPSA DE) SPERANȚĂ
13	ARTIST ÎN MOISIL
14	INTRODUCȚIE 2.0
16	RESPIRO POETIC
26	CURCUBEUL
26	ACASĂ

Speranța,

mărturisirea unui profesor

REDACTOR ȘEF

Alexandra Dragomirescu

COPERTA

Andrei Dragomirescu

EDITORI

Aura Andrici

Andreea Bunea

Adrian Manu

Alexandra Câțu

Daniel Ghindea

COLABORATORI

Camelia Bucur

Raluca Mihăilescu

Cristina Țirulnic

Andrei Bădescu

Adela Bordei

Francisca Burcea

Carina Cătrună

Eva Maria Cîrjan

Ruxandra Constantinescu

Ana Eftimie

Alexandra Ion

Teodora Marinescu

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Florentina Niculiță

Andrei Străjer

Alexandra Stoicescu

Ștefan Susanu

Miruna Șalaru

Alexandru Talambă

Erika Trușcă

Ana Teodora Vertan

Andrei Marghescu

Andrei Dragomirescu

Suntem în cea mai frumoasă perioadă a anului, o perioadă de liniște, de iubire și de întoarcere la credință. O perioadă a cadourilor, a speranței că lucrurile vor intra în normal, că ne vom bucura de zâmbete care apar fără mască.

Știu că această pandemie ne-a afectat pe toți într-un mod de neimaginat acum ceva vreme, dar am sentimentul că vom ieși învingători din lupta cu acest cumplit virus.

Școala și prezența copiilor în viața mea m-au făcut să trec mai ușor peste această perioadă. Să vin dimineața la ore și să văd ochisorii isteți și somnoroși ai elevilor mei îmi creează un sentiment care nu poate fi descris în cuvinte. Am constatat că masca are și un alt efect benefic, în afară de cel de a te proteja, poți căsca liniștit pentru că sigur nu te vede domnul profesor.

Spiritul meu optimist și de multe ori ludic mă face să aștept cu nerăbdare începerea școlii și o intrare a lucrurilor în normal, reluarea excursiilor și a taberelor școlare, a olimpiadelor și a concursurilor, toate cu prezență fizică, în care să ne bucurăm că suntem toți împreună .

Cu speranța că v-a făcut plăcere să citiți acest articol, vă urez, dragi cititori ai „Mozaicului”, un nou an plin de realizări, belșug în toate, sănătate și succes pe toate planurile!

Adrian Manu

CONTACT: REVISTA.CNGM@GMAIL.COM

Speranța,

un fel de manifest al unui părinte

Când am întrebat care va fi tema acestui număr al revistei „Mozaic”, am fost tare entuziasmată de potențialul acestui cuvânt: „speranță”. Însă, așezată în fața unei coli albe, am avut clipe de cumpănă: despre ce să povestesc să fie relevant în acest context și în această comunitate?!

M-am scuturat curând de umbra îndoielii, am așternut cuvântul magic în centrul foii mele albe, l-am privit în ochi, sfredelindu-l cu mintea-mi scormonitoare, iară, el, cuvântul SPERANȚĂ, m-a privit înapoi uluitor de liniștit și răbdător.

Hmm ... despre educație și importanța comunității în educație, despre asta scriu, despre crezul meu!

Am întors cuvântul pe toate părțile, în încercarea de a fi concisă pe mesajul ales și iată ce a ieșit din joaca mea cu magicul cuvânt:

„Am speranța că educația va schimba lumea noastră în bine.

Am speranța că vom reuși, noi părinții, să creăm o stare în care să ne dorim, cât mai mulți dintre noi, să punem lucrurile în mișcare și să punem umărul mai mult la ceea ce fac dascălii noștri, dincolo de porțile școlii.

Am speranța că dascălii noștri vor avea puterea de a continua, de a merge mai departe, pe calea misiunii lor. Nu voi

uita niciodată vorbele profesorului de matematică, Adrian Manu: „Vreau să devină un Om mare, fiul dumneavoastră!”

Am speranța că vom înțelege triumphiul profesori-copii-părinți ca pe un parteneriat autentic, în care să privim cu empatie și entuziasm transformarea copiilor/tinerilor noștri în adulți ce vor putea rupe barierele fizice și mentale pentru a deveni REPERE într-o societate în care, am speranța, că va domni un strop de armonie, și în care, necunoscutul lumii de azi și de mâine să fie întâmpinat nu cu temere, ci cu acțiune curajoasă.

Am speranța că vom înțelege, noi, adulții, „miza jocului”, și cred că miza jocului este chiar umanitatea noastră și moștenirea pe care o lăsăm copiilor noștri: o comunitate în care să iubească să trăiască, în care să se simtă acasă.

Pentru ca toate acestea să se întâmple, am speranța că noi, adulții, vom reuși să lăsăm deoparte gânduri și vorbe de tipul „nu e treaba mea, nu mă pricep, nu am timp” și să oferim educației din timpul, energia și talentul nostru, cu iubire.

Acum, înainte de final de an, o să atârn speranța mea, la loc de cinste în bradul de Crăciun, și o să revin la ea, la anul.

Am Speranța ...”

Cristina Țirulnic

Spiritul sărbătorii

„Voi păstra Crăciunul în inimă și voi încerca să-l țin cu mine tot anul”. Charles Dickens

Aceasta e trăirea pe care mi-o insuflă această perioadă binecuvântată a anului. De ce? Pentru că este o perioadă magică, în care lumea începe să forfote de bucurie și de entuziasm, cuprinsă de spiritul sărbătorilor de iarnă, care vin cu mult așteptate cadouri de la Moș Nicolae și Moș Crăciun, cu bradul împodobit și voioșia cu care colindătorii cântă neîncetat Nașterea Domnului.

Crăciunul se reflectă în fericirea din ochii familiei care te întâmpină acasă, în fericirea din ochii copiilor care caută sub brad sau în mirosul îmbietor de cozonac făcut de bunica. Da, magia Crăciunului ne cuprinde pe toți cu haina speranței.

Crăciunul este sărbătoarea creștină care are loc pe 25 Decembrie în fiecare an în calendarul gregorian. Începând cu secolul al XX-lea, sărbătoarea creștinilor devine sărbătoare laică, putând fi celebrată atât de cei creștini, cât și de cei necreștini, pentru aceștia atenția concentrându-se pe cei dragi, iar pentru copii, pe cadourile de la Moș Crăciun.

Această minunată sărbătoare nu este reprezentată de un obiect, ci de un eveniment, venirea pe lume a lui Iisus Hristos.

Ziua de Crăciun este marcată de emoție, de bunăvoință, de iubire de Dumnezeu și pentru cei din jur. Spiritul acestei sărbători este însușit de oamenii care ne iubesc așa cum suntem! Acesta este mesajul Crăciunului, bunăvoință, iubire, suflete calde, recunoștință!

Vestea Nașterii Domnului este mereu actuală pentru că în fiecare an mărturisim: „Astăzi S-a născut Hristos!”, iar acest adevăr ne însoțește.

An de an, de Crăciun, trăim cele mai frumoase povești, iar magia acestei sărbători coboară în toate casele. Trei poteci trebuie curățate pentru asta: credința, speranța și iubirea. Și când potecile au fost curățate, oamenii sunt copleșiți de iubire și de bunătate. Este timpul în care simțim în noi acel firesc de ierta și de a dăru. Actorul american Bob Hope exprimă foarte bine trăirile noastre față de Sărbătoarea Crăciunului: „Semnificația Crăciunului pentru mine, fie că este vorba de sensul tradițional sau de cel modern, este foarte simplă: a-i iubi pe ceilalți. Gândiți-vă, de ce trebuie totuși să așteptăm Crăciunul pentru a face asta?”

Raluca Mihăilescu

George Frederic Watts

Pictor și sculptor englez, George Frederic Watts s-a născut în Marylebone, în centrul Londrei, în 1817. De mic a dovedit un talent artistic deosebit, învățând sculptura de la 10 ani, și apoi, devenind student la Academia Regală. În 1843, câștigă un premiu important, ceea ce permite să plece în Italia, acolo unde începe să picteze inspirat de Michelangelo și de Giotto.

În 1867 Watts a fost ales academician, ca urmare a aprecierii de care se bucurau lucrările sale. În 1884, el a devenit primul artist în viață care avea o expoziție personală la Muzeul Metropolitan de Artă din New York. Artistul continuat să lucreze, în pofida vârstei și a problemelor de sănătate până în

anul morții sale, 1904, fiind considerat în acel moment, unul dintre cei mai faimoși artiști.

Lucrarea sa, „Speranță” (Hope) a avut mai multe versiuni. Watts a dorit să apeleze la simboluri mai puțin evidente, pentru a crea o operă ambiguă. Speranța este reprezentată de o femeie, îmbrăcată într-un costum ponosit care se străduiește să cânte la o liră ce mai are un singur fir, fapt ce implică atât perseverență, cât și fragilitate.

A doua lucrare reprodușă este „Găsită înecată” (Found drowned) ce are ca sursă de inspirație un poem de Thomas Hood, despre o tânără care și-a pierdut speranța.

Andreea Bunea

Speranța (de Crăciun)

Chiar există Moș Crăciun?
....
Am auzit o povestioară care mi-a plăcut tare mult și, clișeic, dar în mod real, mi-a dat aripi să cred și mai mult în bunătatea oamenilor.
Ei bine, povestea spunea că mai întâi trebuie să fii extrem de curajos pentru a afla adevărul. De ce? Pentru ca odată ce ai descoperit adevărul nu mai poți da înapoi și nu îl mai poți uita vreodată! Iar acesta e un lucru cert.
Iar apoi, ți se dezvăluie ADEVĂRUL!!! Există Moș Crăciun! Chiar există! Dar el nu este un Moș cu barbă albă așa cum le este spus copiilor (ei au nevoie de o întruchipare a celui care le oferă cadouri de Crăciun).
El este tatăl tău, mama ta, fratele sau sora ta. Ori mătușa, ori cel mai bun prieten. El este o idee! Ideea de a primi și a te bucura de un dar făcut din suflet. Dar are nevoie de OAMENI pentru a-și împlini scopul.
Îți amintești de câte ori te-ai bucurat în copilărie când descopereai sub brad portocale, dulciuri, cărți, șosete și pijamale?
Era cel mai frumos sentiment și gândul că Moșul te-a răsplătit pentru faptele bune din timpul anului care trecuse îți dădea și mai multă speranță și încredere în a face mai bine în viitor.
După ce afli adevărul, mai e un singur lucru de făcut! Acum, că știi cine e Moșul, vei deveni parte din el!
Nu vei avea voie să îi spui niciodată unui copil secretul și va trebui să dăruiești cadouri pentru a-i motiva pe cei care le primesc să fie buni în continuare. Frumos, nu?
Și dacă tu ajungi de fapt să fii Moșul, nu poți fi tu bradul de Crăciun?
Ori colindele de iarna?
Ori glasul vesel al celor care aduc bucurie în casele oamenilor?
Ori cozonacul care te face să retrăiești copilăria prin mirosul care îți inundă nările?
Nu poți fi tu aburul cald pe care îl expiri în frigul năprasnic de afară?
Nu poți fi clinchetul de clopoței sau sorcova colorată?
Nu poți fi gândul bun care îți însoțește familia în fiecare clipă?
Nu poți fi slujba de la mijlocul nopții?
Nu poți fi Speranța?
...

Aura Andrici

Cel mai de preț vis

Nu aș putea uita vreodată visul straniu, mesianic aproape, pe care l-am avut când eram adolescentă! Plecasem într-o excursie pe un tărâm îndepărtat, împreună cu colegii mei, când furată de peisajele mirifice, m-am rătăcit printr-un oraș cu clădiri superbe, cu dantelărie arhitecturală, cu străzi în labirint.
În agitația mea de a regăsi grupul, m-am trezit la piciorul unui pod, iar privirea mi-a fost atrasă de câteva indicatoare colorate: Magazinul cu sănătate, Casa norocului, Magazinul de dulciuri cu iubire, Seiful prieteniei.
Mare mi-a fost mirarea, când la capătul celălalt al podului, pe partea stângă, erau unul lângă altul, toate magazinele aflate pe indicatoare. Pe ușa fiecăruia, la intrare, scria: „moneda de schimb sunt faptele bune!” Pe partea dreaptă, se înghesuiau foarte multe magazine strălucitoare, cu jucării, îmbrăcăminte, obiecte electrocasnice și multe altele. Era acolo o forfotă amețitoare!
Neliniștea a pus atunci stăpânire pe mine. Aș fi vrut să intru în fiecare clădire de pe partea dreaptă. Știam însă că nu am destule monede de schimb!...Dar ceasul a sunat și m-am trezit brusc. Întoarcerea la realitate m-a făcut să-mi aduc aminte de întâmplarea Apostolului Simon Petru, care atunci când Mântuitorul a înmulțit peștele pe care acesta îl prindea, încât a umplut amândouă corăbiile, s-a speriat și a spus: „Doamne, pleacă de lângă mine! Sunt un om păcătos!” Dar la auzul îndemnului Mântuitorului: „Nu te teme!” a înțeles că norocul său era de a fi câștigat atât de mult, încât să se lepede de câștig! Și a plecat după Învățător către cealaltă pescuire, de suflete...
Andrei Pleșu spunea că „potrivit Evangheliilor, salvatorul lumii, speranța ei ultimă, și-a făcut apariția iarna, într-o iesle încălzită numai de răsuflarea vitelor. Așa se strecoară uneori, soluția în istorie: în chip discret și mizer. Frigul nu e, în cazul acesta, frig pur și simplu, ci o parabolă a lumii. Iar a spera nu e nimic mai mult decât a fi atent la aburul cald al respirației tale, în care se amestecă ritmic respirația vitelor cu respirația lui Dumnezeu”. Speranța nu înseamnă să aștepti ceva, ci să fii în fiecare zi mai bun, pentru a ajunge la năzuințele tale, fiindcă cele mai de preț visuri nu pot fi cumpărate!

Camelia Bucur

Artist în Moisi,

Alexandra Stoicescu

Alexandra este elevă în clasa a X-a F și ne-a transmis următoarele gânduri despre pasiunea sa muzicală.

Am început sa cânt la vârsta de 9 ani.

Nu a fost un „ce” motivul pentru care am început să cânt, ci un „cine”. Când eram mică obișnuiam să citesc foarte mult, iar lângă blocul în care stăteam era o bibliotecă. Într-o zi tata a decis să mă lase acolo pentru a socializa cu alți copii, însă singura persoană cu care m-am împrietenit a fost doamna bibliotecară, care după multe conversații a ajuns la concluzia că am ureche muzicală și mi-a îndrumat părinții să mă înscrie la un club de muzică. Când am auzit că urmează o preselecție pentru intrarea în acel club m-am speriat puțin, însă când am aflat că am fost acceptată și am ajuns la primul curs de canto, mi-am dat seama cât de mult îmi place să cânt. Pe parcursul activității mele de la club au existat și momente în care ajungeam acasă și începeam să plâng, pentru că nu reușeam să ating o anumită performanță, însă nu am renunțat niciodată, pentru că îmi place muzica.

Sunt o persoană căreia îi place diversitatea, acest lucru se reflectă probabil

și în muzica pe care o ascult, pentru că nu am un cântăreț preferat. În playlistul meu se găsesc diferite genuri muzicale: rap, pop, rock, jazz, folk, de la Celine Dion, la Nirvana, ascult orice melodie care îmi transmite niște emoții pe care le pot regăsi în starea mea.

A existat o perioadă în viața mea (9-12 ani) când dacă îmi era adresată întrebarea „ce vrei sa te faci când o sa crești mare?”, răspunsul meu era unul singur: „cântăreață”. În prezent nu mai pot spune același lucru, îmi place să cânt, îmi place să fiu pe scena, îmi place modul în care muzica mă face să mă simt și faptul că mă pot exprima prin ea, însă, o dată cu trecerea timpului, am cunoscut și alte meserii și drumuri pe care le-aș putea urma, iar muzica a rămas la nivel de pasiune.

Alexandra Stoicescu

O puteți asculta pe Alexandra Stoicescu accesând linkurile:

- „Another Love”, Tom Odell (cover)
- „Mai am un singur dor”, versuri: Mihai Eminescu; muzica: cover (pian) al melodiei „Stay with me”, trupa Roboberry, din coloana sonoră a filmului „Goblin”)

DANIEL GHINDEA

(Lipsa de) Speranță

Te-am așteptat în acea zi rece de decembrie până când vântul a venit și m-a luat pe sus și m-a condus pe străzi pustii ale căror consolări dezolante mi-au ținut de cald. Dar tu tot nu ai venit și nu ai de unde să știi că acele șoapte triste s-au transformat în suspine care m-au gonit. Felinarele galbene și pâlpâitoare mi-au promis că nu îți vor spune. Chiar dacă negura timpului a înghițit acea seară, să știi că îmi amintesc acea zi rece ca decembrie doar pentru că frigul s-a ascuns în buzunarul meu și a refuzat să plece.

Amintiri pierdute sau uitare stau cuibărite în colțuri de stradă și umbre din leagăne încearcă să mă strige, dar nu le recunosc.

Nu mai văd ce vedeam înainte, nu recunosc nimic din ce văd, dar totuși acest gol nu este înghețat, ci din contră, mă încălzește. Am uitat ceva și nici acum nu știu ce, deși nu cred că ar trebui să caut ce am pierdut.

Acum mă plimb pe aceeași stradă pustie ca în fiecare seară, ca în fiecare săptămână. Cunosc pe dinafară fiecare colț și umbră, totuși în această seară, totul arată altfel. Luminile strălucesc în mii de culori, ca niște licurici, parcul se scaldă în serenitatea nopții, iar lumina galbenă și pâlpâitoare îmi zâmbeste dulce. Nu mai întreb felinarele ce faci sau dacă ți-am trecut cumva prin minte – nu mai am de ce.

Ana Teodora Vertan

Introducție 2.0

„Critica noastră va fi nepărtinitoare; vom critica cartea, iar nu persoana...”

A fost o vreme în care credeam sincer și cu multă naivitate că poți să schimbi opinia unei persoane, cu argumente solide, purtând o discuție civilizată. A venit anul 2017, când a apărut celebrul manual de sport, executat public, în primul rând, așa zice, din rațiuni politice. Presă agresivă, atac la persoană, autori care încercau să își apere munca. Am luat atitudine atunci, pentru că mi s-a părut injust... Cum poți să te numești ziarist și să susții că e un manual „scris de oameni care nu iubesc copiii și nu vor să îi învețe nimic.”?! În mod clar, persoana în cauză nu a studiat articolul „Introducție”, scris de M. Kogălniceanu. Punctul de nebunie al detractorilor a fost atins când i-au declarat „ignoranți” pe autori pentru următoarea afirmație: „greutatea se măsoară cu ajutorul cântarului medical și se înregistrează în kilograme și grame”, având în vedere adevărul științific: „greutatea se măsoară în newtoni care reprezintă $kg \cdot m/s^2$ și se determină cu dinamometrul, nicidecum cu ajutorul cântarului cu care se determină masa.” Din fericire, pentru noi toți, vorbitori ai limbii române, DEX-ul admite și un sens curent: *kilogram, kilograme, s. n. 1. Unitate de măsură pentru masă în sistemul metric; (sens curent) unitate de măsură pentru greutate, egală cu o mie de grame*, deci nu greșim când spunem câte kilograme avem după ce ne-am suit pe un cântar. Nu suntem noi cei ignoranți.

„... moralul să fie pururea pentru noi o tablă de legi și scandalul o urâciune izgonită”

Anul următor, a venit și rândul manualului de Limba română să fie atacat. Faptul că EDP era singura editură care putea publica manuale a deranjat enorm... Principala vină a fost includerea unor texte vechi: „Este dezamăgitor să vezi păstrarea unor texte precum *Sobieski și românii* sau *Frații Jderi*. Se pare că cineva nu înțelege sau se face că nu înțelege faptul că astfel de texte au exact efectul contrar celui pe care-l așteptăm. Nu văd care copil între 10 și 12 ani va dezvolta vreun gust pentru lectură citind un text de acum peste 150 de ani, pe care nu-l mai înțelege nici în proporție de 10-20%.” M-a surprins procentul, 10-20% indică o maximă neîncredere în capacitatea intelectuală a noii generații... Dar când ești în presă îți poți permite să scrii orice. Este adevărat că textele sunt vechi, dar au note de subsol care explică toate cuvintele necunoscute. Pe același principiu, englezii ar trebui să renunțe la W. Shakespeare pentru că sunt multe cuvinte pe care nu le înțeleg în piesele lui. Și totuși nu o fac...

Dincolo de probleme lingvistice, rămâne mesajul. Textul lui Negruzzi este unul dintre cele mai rezistente texte ale literaturii noastre. Să lupți, chiar și atunci când știi că sunt mari șanse să fii învins e o învățătură rară. Noi, ca popor, știm, din timpuri vechi, că sabia nu taie capul ce se pleacă. Cât despre „Frații Jderi”, spun doar că am întâlnit elevi de

ȘTEFAN SUSANU, TUNELUL TIMPULUI PIERDUT

liceu care nu știau cu cine s-a luptat Ștefan cel Mare, dar toți au auzit că Harry Potter s-a confruntat cu Lord Voldemort. Trist, nu?

„Traducțiile însă nu fac o literatură”

Desigur, textele din Exupéry, Dahl și mulți alții sunt minunate și merită citite. Mă întreb dacă ele pot forma o generație de cetățeni implicați. Dacă ai nevoie în viitor de români care să apere democrația, demonstrând pașnic, de patrioți (și nu de extremiști manipulați) care să-și iubească țara... vor fi de folos vrăjile de la Hogwarts sau călătoriile micului prinț?! Nu este nimeni surprins că imnul României nu se mai studiază în nicio clasă, iar folclorul este aproape inexistent?

„Literatura noastră are trebuință de unire, iar nu de dezbinare”

În ultima perioadă, citesc tot felul de opinii legate de cărțile care ar trebui scoase

din programa de liceu... cam toată literatura română pe care o studiem acum, fiecare carte, din diverse motive: prea violentă, prea misogină, prea veche, prea inadecvată... prea ca la țară... prea scrisă de un autor comunist... prea neinteresantă. Devine plictisitoare literatura noastră pentru generația de acum? Ar trebui să ne bucurăm doar că elevii citesc, fără să ne punem problema și ce anume citesc?

În final, un răspuns. Dragi ziaristi care scrieți despre școală... copiii de gimnaziu pot să citească regulile unui joc într-un manual de sport și pot să înțeleagă un text scris acum 150 de ani... au profesori capabili să le explice și să îi îndrume. Să nu ne pierdem speranța! Mai sunt profesori... Nu au emigrat toți și nu și-au schimbat meseria... încă...

Alexandra Dragomirescu

Respiro poetic

Să fiu

M-am pierdut.
am căutat un refugiu
în care să pot da foc unor amintiri
și să înece unele speranțe care m-au trădat.
Ar fi o copilărie să spun că mi-e dor de ce am fost.
după atâta timp, prefer să mă auto-condamnăm la
fericire,
să plantez grădini din imaginația pe care o posed
și să îmi înfășor tulpini de viitor printre degete.
Mi-e frică să fiu.
singurătatea îmi dă târcoale,
căci mi-e groază să n-o sfârșesc doar cu mine,
și e apăsătoare liniștea fără râsetele și zâmbetele
prietenilor vechi.
Aș urma sensul drept și simplu,
dar mă trezesc captivată de străzile cu dublu sens.
prin prisma acestor drumuri oglindite, am lăsat poezia
să mă ghideze
și să-mi arate fereastra libertății,
pe care am aruncat toate fricile și emoțiile.
Iar apoi, m-am hotărât să am curaj și să îndrăznesc să
fiu.
iată-mă acum, la marginea oceanului fără nume,
unde praf de lună sclipește printre valuri
iar cerul apune și răsare în același timp.

Acolo, la granița dintre realitate
și închipuire,
cu tălpile îngropate în nisip
și cu mintea rătăcitoare,
mi-a fost dat voie să fiu.
Un suflet cu trup,
nu un trup cu suflet.
împart iar zâmbete,
pentru că m-am regăsit.

Eva Maria Cîrjan

Cred

Cred în tine și în mine,
Cred în noi,
În fericire și iubire.
Cred că zâmbetele există,
Cred că râsul e real
Și că nu e totul despre noi.
Cred că funcționăm bine și așa;
Și singuri, și împreună
Ba pe față, ba pe dos...
Ba pe sus, ba pe jos...
Aici și acum.

Alexandra Cățu

„Pentru că speranța uneori moare
Și rămâne doar o inimă pustie,
Blestemată pământul să-l bântuie..”

„... , dar la răsăritul zorilor
Se apropie finalul căutărilor,
Se ivește prima rază de speranță “

EDWARD ROBERT HUGHES, *NIGHT WITH HER TRAIN OF STARS*

Mă întreb...unde se agață
Firul subțire de speranță?
Privind spre bolta cerească,
Plutesc doar suflete spânzurate de apus,
Și uitându-mă la marea-ntunecată,
Văd doar umbrele naufragiilor
Printre valurile anilor.
Aplecându-mi capul spre pământul pustiit
Compătimesc țărâna înecată-n suferințe,
Însă nici un fir de iarbă nu răsare
Din oceanul negru de morminte.
Apoi, mă-ntorc spre colțul încăperii,
Unde ochii tăi îi întâlnesc pe-ai mei
Și caut în profunzimea lor
O scânteie care să-mi dea speranță
Dar și privirea ta e lipsită de viață.

Mă întreb... de unde a apărut soarele?
Privind spre bolta cerească,
Îi văd zâmbetul strălucitor și cald,
Oglindindu-se în valurile line.
Uitându-mă în irișii lui verzi,
Ca iarba crudă de pe câmpul amintirilor,
Ca pădurea-n care alergam în copilărie,
Rătăcindu-mă mereu printre copaci,
Așa cum mă pierd acum în ochii lui,
Uitând de ruinele din jurul meu
Și înflorind ca un mac sălbatic,
După prima ploaie de vară.
Pământu-i năruit, lipsit de nădejde,
Dar lumina ce-o emană îmi dă speranță,
Prezența lui mă umple de viață.

Alexandra Ion

Toamna, la circ

„Veniți azi, cu mic, cu mare!
Derisione poarta își deschide –
La miracole nemaivăzute
Priviți atent și cu stupeoare!”
Vocea-i se propagă
plat, apăsător
pe-ale spectatorilor timpane
urmată, după zile lungi și negre,
de o bătaie jalnică de gong.
Unu, doi, trei – și luminile s-au stins;
izbucnesc aplauze scheletice
pentru spectacolul mult așteptat,
insipid interpretat trecutul.

„Urmăriți acum cum Zorro,
Un dresor chiar renumit,
Se aruncă-n guri de tigru,
Fumând dintr-un pachet Marlboro!”
Mulțimea stă cu sufletul la gură –
ochi goi sclipind a viață insuflată
pe expresia lor de marmură,
cioplită fără de cusur –
și totuși negura privirii lor
încotro privește?

les din cort. Colind pe-afară.
A toamnă-ncet vântul adie
De douăzeci de ani înoace.
Frunze cad pentru iernat

și mă bucură compost parfumul
când privesc pe la tarabe
primăverile trecute,
al angoasei tratament,
vândute,
și, la promoție de Sfântul Andrei,
a ghiocelului speranță.

Andrei Bădescu

Ideal

Surprinzătoare visuri, uimitoare contexte,
Intensă, convexă, complexă cugetare,
Rânduri nescrise din gânduri neconcepute,
dar existente.

Coboară și lasă o urmă,
nu fi hain cu sufletele!
Dezgolește-ti fiecare unghi,
scrie fiecare gând,
Desenează cu umbre,
Rupe tot!
Pictează cu penelul până la epuizare,
Rupe iar!
Dă tot ce-i mai bun, mai pur, mai perfect
...ideal!

Conturează totul într-o ramă, aplică un lac.
Așa... gata!

Nu e bine ! Uitase-i să spui adevărul care doare,
Însă cineva ți-a șoptit: „Își vor da seama..”
Experiențele lor sunt sau vor fi destinul tău!

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Fighting the war against myself Searching for light

Anxiety is as natural as snowing in winter,
you might not like it, but it can happen
anyday,
so suddenly that our well-thought out plans
won't always work.

It's more of a surprise, coming when you
least expect it and leaving just as quick.

There's no failure when you try to keep your
inner storm calm.

It can be loud, violent and scary,
but you're already brave
for trying to control it.

You might get caught up in the storm
and lose yourself in it,
but it won't last forever and you'll learn how
to tame it.

You are not a failure.
There's a war inside you,
trying to take over your mind
and you're the warrior, already one step
closer to ending it.
So keep hoping and change your story,
until you're happy with it.

Francisca Burcea

How should I stop
the intrusive thoughts filling my mind
The agonizing pain they cause
Someone, please, help me,
Teach me to put an end
To these anxiety attacks.
It feels like it's killing me,
Yet I would still wake up the next day.
At least don't make me suffer again
And end tonight, forever,
Kill me with all your strength
For that tomorrow I should not feel pain.
My heart and soul are aching
I crave for someone
To find the key that lies deep inside this dark
and vile world
That it's keeping me away from the light.
Show me the way to freedom,
To hope,
To aspiration.
Show me that I can find a little bit of hope,
The sparkling desire
That will rise me out of these depressive
thoughts.
Let me hope!
That maybe someday I will reach the light.

Ana Eftimie

Dreaming

They say you wouldn't reach the level
Of your dreams becoming true,
That you won't receive the medal
For the golden years you have been through.
Don't let their stinging words
and lack of compassion
Crawl up the walls of your courageous,
strong passion
For these people are there to let you down
So they will feel cosier in their mediocrity throne.
How could they not own
A hope as sparkling as yours?
Are their minds shut, their hearts colourless
That they could be satisfied with less?
Maybe it's the thought that
The more you have, the more you need
They might want to be cheerful about
the little things
And this would make their intentions
as bright as yours
Because at last these things and people
Are not quite little.
But if you have a dream
Something that keeps on your engine,
Don't let it go as it is your source of contentment
Living by the saying: "Work beats talent"
Don't forget to look a little closer
And fall in love with life itself.

Teodora Marinescu

Speranța

luminoasă, optimistă
Calmează, înseninează, încălzește
Curcubeul este înfățișarea sa.
Bucurie!

Speranța -
necondiționată, loială
unește, construiește, descoperă
Oferită mereu de Prietenie.
Recunoștință!

Speranța -
zâmbitoare, parfumată
dansează, plutește, îmbrățișează
Dă culoare Sentimentului suprem.
Fericire!

Speranța -
eternă, strălucitoare
inspiră, colorează, motivează
Apare când ești învins.
Încredere!

Speranța -
rezonantă, încântătoare
completează, învăluiește, dă aripi
Ea este Muzica sufletului.
Încântare!

Alexandru Talambă

O ultimă privire

Stăteam pe podeaua înghețată,
Unul lângă altul, tu cu inima întemnițată, eu cu lacrima...
Te uitai din când în când la mine cu o privire vinovată,
Cât eu încercam să stau de fiecare amintire agățată.
Tu aveai doar gânduri seci și eu vise ca smaralde.
Mi-amintesc când ne plimbam
în sus și-n jos pe străzi pustii, în noapțile cu stele,
Când îmi căutai cu privirea speriată mâna în întuneric,
Când zâbeam și cu gură și cu suflet la sărutul tău pe frunte.
Părul îmi zbura în vânt, tu șuvițe de pe față-mi alungând....
Ne priveam cu o sclipire ca și cum nu era nimeni,
Noi doi singuri pe Pământ,
Sperând că într-o altă zi, într-o altă viață,
îți voi vedea ochii la mine scăpărând.

Carina Cătrună

Un mereu ca niciodată

mi-ai întors lumea pe dos și am crezut că e un răsfăț,
vedeam luna strălucind, simțeam soarele zâmbind.
cu ochi închiși scriam povești, dar cu ei deschiși vedeam cum pleci
și plecai în depărtare, colindând lumea asta mare, fără vreo grijă de mine,
căci oricum eu pentru tine am fost și sunt o anonimă: fără nume, fără glas,
o altă fată la alt pas.
încerc a te uita, dar inima mi-e altundeva, încă sperând la ceva, la ceva
vizibil imposibil și-mi hrănește sufletul cu combustibil ce-mi redă pofta de viață,
cu speranța că într-o zi te-ai răzgândi și la mine te-ai grăbi să îmi spui
că e o greșeală ce-ai făcut tu odinioară...
dar din nou mă pierd în gânduri și alunec printre scânduri,
cad și iar mă lovesc rău că am sperat la chipul tău...

Adela Bordei

EDWARD BURNE-JONES, LOVE AMONG THE RUINS

Portret al unui timp de neatins

timpul. timpul te sfidează.
la început ești mic și vesel,
pur și neatins și simplu
fericit cu puținul pe care îl ai
și deodată te trezești ca după
un somn lung și adânc
mare, straniu, fără să încapi în corpul tău
prea lung, prea incomod, prea rece,
și îți sună soneria de la telefon
ce îți amintește să îți iei pastilele.
ce s-a întâmplat cu copilul ăla
atât de fericit? a murit?! de ce nu
am fost chemat la înmormântare?
poate, străine, fiindcă te aruncai
în groapă după coșciug.
dar îți amintești, străine, când
lumea era mare și de neconceput?
când tot ce știai era scara blocului,
și era totul atât de comod?
acum pare mult prea mică,
cu mâinile sale atârându-ți de gât.
și acum, cum e să îți vezi
creierul topindu-se ușor și
curgând lesne pe pereți?
aceeași pereți ce au simțit mirosul
fumului țigărilor oamenilor străini,
ce au auzit suflări grele și au văzut
dansuri stranii în miez de noapte...
de unde am plecat și unde am ajuns?
suntem acum la poarta iadului,

în mașină cu câteva sticle la bord,
păcatele pe umeri și norocul
sechestrat pe bancheta din spate.

Erika Trușcă

Să sperăm ca va fi bine

Pe tăbliță sunt prinși cu piuneze
Orarul meu și niște fluturi de hârtie
Și o bufniță de pe o etichetă
Și un bilețel cu un pește care mănâncă
un pește care mănâncă un pește mai mic
care nu are ce mânca și moare
Și o steluță de ceramică
Și o floare colorată și pufoasă
Un purcel cu o căciulă
Un purcel pe farfurie
Și pe ramă am lipit
Niște scotch și o bărcuță
Și un vierme dubios
Dintr-o lume paralelă
În dulapul cu „A fost”
Așa scrie într-o carte
Am citit-o într-a doua
Deci speranța-nseamnă numai
Amintiri dintr-un viitor
Și acuma ne rămâne
Să sperăm că va fi bine.

Pentru cine?

Ruxandra Constantinescu

Curcubeul

Când am împlinit zece ani, mi-am sărbătorit ziua de naștere la bunici. În acea zi, o ploaie densă cădea fără încetare de ore în șir. Eu împreună cu niște prieteni așteptam ca picurii mari și furioși ce cădeau din înaltul cerului să se oprească, pentru a reuși să mergem în foișorul bunicilor, acolo așteptând maiestuos tortul.

Între timp, stăteam cumiți, rugându-l pe bunicul să ne spună povești de când era el tânăr. În cele din urmă am reușit să-l convingem. S-a uitat pe geam și a început să ne povestească.

Eram tânăr fecior, încă simt cum vântul îmi trecea lin prin păr. Mirosul de mare, fericirea și entuziasmul pe care le aveam de fiecare dată când eram la cârmă, îmi invadează corpul. Însă nu era mereu așa. Existau momente când marea era nervoasă,

creând valuri mărețe, unele greu de trecut. Îmi amintesc cum un nor negru a început să acopere cerul ce era parcă nu de mult senin. Valurile se înteteau, deveneau periculoase, începusem să cred că nu voi mai ajunge la țarm. Când dintr-o dată, un curcubeu cum n-am mai văzut vreodată și-a făcut apariția deasupra mea. Atunci am realizat că trebuie să fiu încrezător în forțele proprii și să răzbat cu bine valurile imense ce ridicau puternice barca în care mă aflam.

După multe ore de luptă cu marea, am reușit să ajung teafăr la mal, surprins de ceea ce am reușit să fac, având încredere în mine.

Când a terminat povestea, ne-am uitat toți pe geam, constatând că ploaia s-a oprit. Un curcubeu a apărut măreț pe cer.

Miruna Șălaru

Acasă

Simții dintr-o dată că sufletul lui era înjunghiat de o frică teribilă. O va mai putea vedea vreodată? O putea observa cum îi făcea cu mâna de pe peron, zâmbind cu jumătate de gură. Voia să urle, dar nu putea. Ceilalți soldați l-ar fi văzut și ar fi râs de el. Se simțea neputincios. Ce diferență putea să facă pe

front dacă el nu a putut nici măcar să îl refuze pe nenorocitul ăla de ofițer când i-a spus că trebuie să plece.

Trebuia să îi spună că nu a merge nicăieri și că nu o abandonează pe Eva, femeia care acum îi purta copilul.

Furia lui se transforma în amărăciune.

„Al naibii tren, nu mai pleacă odată?” șopti el ca nimeni să nu îl audă.

Aerul din gară părea că e din ce în ce mai rece. Un sunet asurzitor de fluier.... Inima începea să îi bată din ce în ce mai tare. Locomotiva se puse în mișcare.

Mai scoase capul pe fereastră ca să o vadă pentru o ultimă oară înainte să plece spre ceea ce el o numea moarte sigură. Pe chipul femeii se vedeau lacrimi, aceasta încercând să zâmbească. Simțea lacrimile ei ca pe un pumnal care i se înfipse în inimă.

Un soldat îi striga într-o romană greu de înțeles să își bage capul înapoi că are alte priorități acum. Cum putea fi atât de insensibil? Îl vedea ca pe o creatură căreia îi pui arma în mână să-și omoare dușmanul, nu ca pe o ființă umană.

În timp ce trenul se îndepărta o imagine i se strecură în minte. Era el, îmbrățișându-și de la spate nevasta, ținând în brațe copilul lor abia născut. Se simțea motivat.

Simți gustul dulce al speranței. Spera să se adeverească ce văzuse cu ochii minții.

Spera să nu fie o amăgire...

Spera să se poată întoarce acasă...

„O să spintec sute, o să fac orice, dacă asta trebuie să fac ca să ajung înapoi!” zise cu voce tare ca să îl audă toți.

Își dorea ca totul să fie doar un vis urât din care să se trezească și să îl vadă intrând în cameră cu o cană de ciocolată caldă, așa cum făcea în fiecare dimineață din momentul în care a aflat ca e însărcinată. Dar nu era așa. Sunetul fluierului o trezi la realitate. Văzu cum trenul începe să se îndepărteze de ea.

Dintr-o dată îl văzu scoțând capul pe fereastră, căutându-i privirea. Încerca să își stăpânească lacrimile care îi curgeau pe obraji și să zâmbească, dar nu reușea. Îi putea citi suferința pe față. Era speriat. La fel era și ea. Îl era teamă să nu fie ultima dată când îl vede.

Un soldat mic de înălțime și cu mustață densă îi strigă să bage capul înapoi. Româna lui nu era chiar cea mai bună. Bărbatul se supuse. Picioarele i se înmuiaseră și inima o durea. Ea e cea care l-a împins să plece. Ea i-a spus să nu comenteze această decizie, căci altfel poate îl împușcă pe loc pentru trădare. Nu și-o va ierta niciodată. Era vina ei sau cel puțin așa credea.

Pe când trenul se îndepărtase destul de mult, simți copilașul cum lovește. Își șterse lacrimile și spuse:

„Nu îți face griji, micuțo! Tata se va întoarce! Sigur se va întoarce!” Trebuie doar să avem speranță!”

Andrei Străjer

A close-up photograph of a yellow rose petal, showing its delicate texture and ruffled edges. The petal is set against a dark, almost black background, which makes the bright yellow color stand out. The lighting is soft, highlighting the natural curves and folds of the flower.

Mozaic 17

Schimbare